Kohtulahendite kogumik

KOHTUJURISTI ETTEPANEK
JEAN RICHARD DE LA TOUR
esitatud 15. juulil 2021 [1]

Kohtuasi C-431/20 P

Carlo Tognoli,
Emma Allione,
Luigi Alberto Colajanni,
Claudio Martelli,
Luciana Sbarbati,
Carla Dimatore, Mario Rigo pärija,
Roberto Speciale,
Loris Torbesi, Eugenio Melandri pärija,
Luciano Pettinari,
Pietro Di Prima,
Carla Barbarella,
Carlo Alberto Graziani,
Giorgio Rossetti,
Giacomo Porrazzini,
Guido Podestà,
Roberto Barzanti,
Rita Medici,
Aldo Arroni,
Franco Malerba,
Roberto Mezzaroma
versus

Euroopa Parlament

Apellatsioonkaebus – Euroopa Parlamendi liikmete ühtne põhimäärus – Itaalia valimisringkondades valitud Euroopa Parlamendi liikmed – Pensioniõiguste muutmine Euroopa Parlamendi poolt – Vaidlustatav akt – Mõiste – Siduvad õiguslikud tagajärjed – Hagi muutmise avaldus – Vastuvõetavus

[1] Algkeel: prantsuse.

I. Sissejuhatus

1. Oma apellatsioonkaebuses paluvad Carlo Tognoli ja teised apellandid tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 3. juuli 2020. aasta kohtumääruse Tognoli jt *vs.* parlament,[2] millega Üldkohus jättis ilmselge vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata nende hagid, millega nad palusid tühistada Euroopa Parlamendi finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete töötasu ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja 11. aprilli 2019. aasta teatised, mis käsitlevad nende pensioni suuruse[3] kohandamist pärast seda, kui 1. jaanuaril 2019 jõustus Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (saadikutekoja juhatuse büroo, Itaalia) otsus nr 14/2018[4].

2. Nende mitmele Euroopa Parlamendi endisele liikmele või nende õigusjärglastele saadetud teatiste peale esitati arvukalt hagisid, mille Üldkohus tunnistas ilmselgelt vastuvõetamatuks. Euroopa Kohtule esitati nende samal päeval tehtud otsuste peale analoogse sisuga apellatsioonkaebused[5].

3. Euroopa Kohus peab seega tegema otsuse selle kohta, millistel tingimustel saab edasi kaevata parlamendi otsused, mis on tehtud Euroopa Parlamendi liikmete pensionide läbivaatamise küsimustes ja haldusmenetluses, mida ei ole eraldi reguleeritud.

4. Keskne arutluskäik, mis tuleneb kõnealusest apellatsioonkaebusest ja kohtuasjas C-408/20 P esitatud apellatsioonkaebusest, mida Euroopa Kohus otsustas analüüsida koos, puudutab mõistet „vaidlustatav akt“ ELTL artikli 263 tähenduses[6].

II. Õiguslik raamistik

5. Üldkohtu kodukorra[7] artiklis 86 on sätestatud:

„1. Kui akt, mille tühistamist nõutakse, on asendatud või muudetud teise aktiga, millel on sama ese, võib hageja selle uue asjaolu arvesse võtmiseks muuta hagiavaldust enne menetluse suulise osa lõppemist või enne Üldkohtu otsust lahendada kohtuasi ilma menetluse suulise osata.

[…]

2 T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, T-458/19–T-462/19, T-464/19, T-469/19 ja T-477/19, ei avaldata, edaspidi „vaidlustatud kohtumäärus“, EU:T:2020:302.

3 Vt käesoleva ettepaneku punkt 11.

4 Edaspidi „otsus nr 14/2018“.

5 Lisaks käesolevale apellatsioonkaebusele käsitletakse samal ajal ka apellatsioonkaebust, mille on esitanud veel üks endine Euroopa Parlamendi liige (kohtuasi Poggiolini *vs.* parlament (C-408/20 P)) 3. juuli 2020. aasta kohtumääruse Falqui ja Poggiolini *vs.* parlament (T-347/19 ja T-348/19, ei avaldata, EU:T:2020:303) peale. Apellatsioonimenetlus on veel pooleli kohtuasjades Coppo Gavazzi jt *vs.* parlament (C-725/20 P) ning Santini jt *vs.* parlament (C-198/21 P), mis käsitlevad samasuguseid 11. aprilli 2019 või 8. mai 2019 kuupäevaga teatisi. Need apellatsioonkaebused on esitatud vastavalt 15. oktoobri 2020. aasta kohtuotsuse Coppo Gavazzi jt *vs.* parlament (T-389/19–T-394/19, T-397/19, T-398/19, T-403/19, T-404/19, T-406/19, T-407/19, T-409/19–T-414/19, T-416/19–T-418/19, T-420/19–T-422/19, T-425/19–T-427/19, T-429/19–T-432/19, T-435/19, T-436/19, T-438/19–T-442/19, T-444/19–T-446/19, T-448/19, T-450/19–T-454/19, T-463/19 ja T-465/19, EU:T:2020:494) ning 10. veebruari 2021 aasta kohtuotsuse Santini jt *vs.* parlament (T-345/19, T-346/19, T-364/19–T-366/19, T-372/19–T-375/19 ja T-385/19, avaldamata, EU:T:2021:78) peale. Nende menetluste kirjalik osa on pooleli.

6 Seda mõistet käsitleb käesoleva apellatsioonkaebuse esimene väide ja kohtuasjas C-408/20 P esitatud apellatsioonkaebuse teine väide. Minu analüüs kõnealuses kahes kohtuasjas on esitatud ühesuguses sõnastuses.

7 Kättesaadav järgmisel aadressil: https://curia.europa.eu/jcms/upload/docs/application/pdf/2018-11/tra-doc-et-div-t-0000-2018-201810296-05_01.pdf.

6. President määrab kostjale tähtaja hagiavalduse muutmise avaldusele vastamiseks, ilma et see mõjutaks otsust, mille Üldkohus teeb hagiavalduse muutmise avalduse vastuvõetavuse kohta.

7. Vajaduse korral määrab president menetlusse astujatele tähtaja, mille jooksul nad võivad täiendada endi esitatud menetlusse astuja seisukohti, võttes arvesse hagiavalduse muutmise avaldust ja selle vastust. Selleks toimetatakse need menetlusdokumendid samaaegselt kätte menetlusse astujatele.“

III. Vaidluse taust

6. Vaidluse taust on esitatud vaidlustatud kohtumääruse punktides 1–9 ja selle võib kokku võtta järgmiselt.

7. Apellantidel on Itaalias valitud endiste Euroopa Parlamendi liikmetena või selliste liikmete üleelanud abikaasadena õigus vanaduspensionile, mida makstakse parlamendiliikmete kulude hüvitamise ja toetuste maksmise eeskirja alusel, või toitjakaotuspensionile.

8. Saadikutekoja juhatuse büroo otsustas 12. juuli 2018. aasta otsusega nr 14/2018 arvutada sissemaksete süsteemi kohaselt ümber selle koja endiste liikmete pensionisummad kuni 31. detsembrini 2011 täitunud mandaadiaastate eest[8]. Selle põhjal vähendati neile parlamendisaadikutele või nende üleelanud abikaasadele makstavaid pensione alates 1. jaanuarist 2019.

9. Euroopa Parlament teatas apellantidele nende 2019. aasta jaanuari pensioniteatistele lisatud kommentaariga, et otsust nr 14/2018 kohaldades võidakse nende pensionisumma uuesti läbi vaadata ja on võimalik, et see ümberarvutus võib kaasa tuua alusetult makstud summade sissenõudmise.

10. Euroopa Parlamendi finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete töötasu ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja kuupäevastamata teatisega, mis on lisatud apellantide 2019. aasta veebruari pensioniteatistele, teatati apellantidele, et:

– Euroopa Parlamendi õigustalitus oli kinnitanud, et otsus nr 14/2018 on nende olukorrale automaatselt kohaldatav;

– niipea kui Euroopa Parlament on saanud Camera dei deputatilt (saadikutekoda, Itaalia) vajaliku teabe, annab ta apellantidele teada nende pensioniõiguste suuruse uuesti kindlaksmääramisest ja nõuab järgmise 12 kuu jooksul sisse võimaliku vahe; ning

– nende pensioniõigused määratakse lõplikult kindlaks ametliku aktiga, mille peale on võimalik esitada Euroopa Parlamendi juhatuse 19. mai ja 9. juuli 2008. aasta otsuse (Euroopa Parlamendi liikmete põhimääruse rakendusmeetmete kohta)[9] artikli 72 alusel kaebus või ELTL artikli 263 alusel tühistamishagi.

[8] Vaidlustatud kohtumääruse punktis 3 on täpsustatud, et otsuse nr 14/2018 õiguspärasuse kontrollimine on pooleli Consiglio di giurisdizione della Camera dei deputati (saadikutekoja justiitsnõukogu, Itaalia) menetluses.

[9] ELT 2009, C 159, lk 1.

11. Kõnealune üksuse juhataja teatas 11. aprilli 2019. aasta teatisega [10] apellantidele, et nagu ta oli andnud teada oma 2019. aasta veebruari teatises:

– arvestades Itaalias endistele parlamendiliikmetele makstavate samalaadsete pensionide vähendamist otsusega nr 14/2018 alates 2019. aasta aprillist, kohandatakse nende pensionide suurust tagasiulatuvalt alates 1. jaanuarist 2019 vastavalt uute pensioniõiguste kindlaksmääramise kavadele, mis on esitatud nende teatiste lisas, ja

– neile antakse seisukohtade esitamiseks 30-päevane tähtaeg, mis hakkab kulgema alates nende teatiste kättesaamisest, ja et selliste seisukohtade puudumisel loetakse nende teatiste tagajärjed lõplikuks ja need hõlmavad muu hulgas 2019. aasta jaanuarist kuni märtsini alusetult saadud summade tagasimaksmist.

12. 13. maist 4. juunini 2019 saadetud e-kirjadega esitasid apellandid oma seisukohad Euroopa Parlamendi pädevale talitusele.

13. 22. maist 24. juunini 2019 saadetud e-kirjades kinnitas Euroopa Parlament, et ta on need seisukohad kätte saanud, ja teatas apellantidele, et neile antakse vastus pärast nende argumentide analüüsimist.

14. Euroopa Parlamendi finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete töötasu ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja märkis 2019. aasta 20. juuni ja 23. juuli kirjades ehk pärast seda, kui apellandid olid esitanud esimeses kohtuastmes hagid, [11] et nende seisukohad ei sisalda asjaolusid, mis õigustaksid Euroopa Parlamendi seisukoha läbivaatamist niisugusena, nagu see on väljendatud vaidlusaluses teatises, ning et järelikult on need pensioniõigused ja alusetult tasutu sissenõudmise kava, niisugusel ümberarvutatud kujul, nagu neist teatati kõnealuste teatiste lisas, muutunud lõplikuks nende otsuste kättetoimetamise kuupäeval.

15. Vaidlustatud kohtumääruse tegemise kuupäeval ei olnud Euroopa Parlament siiski teinud lõplikku otsust Eugenio Melandri olukorra kohta (kohtuasi T-437/19) selle erisuste tõttu.

IV. Menetlus Üldkohtus ja vaidlustatud kohtumäärus

16. Üldkohtu kantseleisse 2019. aasta 28. juuni ja 8. juuli vahel saabunud hagiavaldusega esitasid apellandid hagid vaidlusaluste teatiste tühistamise nõuetes.

17. Euroopa Parlament esitas 16., 19. ja 24. septembril 2019 eraldi dokumentidega nende hagide vastuvõetamatuse vastuväite.

18. Hagejad, välja arvatud E. Allione (kohtuasi T-396/19) ja E. Melandri (kohtuasi T-437/19), esitasid 19. septembrist kuni 4. oktoobrini 2019 oma hagiavalduste muutmise avaldused. Euroopa Parlament esitas 15.–28. oktoobrini 2019 nende väidete kohta oma seisukohad.

[10] Edaspidi „vaidlusalused teatised“.

[11] Vt käesoleva ettepaneku punkt 16. Ainult ühes kohtuasjas, Emma Allione (kohtuasi T-396/19), on Euroopa Parlamendi 20. juuni 2019. aasta vastus varasem 28. juunil 2019 esitatud hagiavaldusest. Vt selle kohta vaidlustatud kohtumäärus, punktid 10 ja 12.

19. Ajavahemikul 3.–12. novembrini 2019 esitasid apellandid, välja arvatud E. Melandri (kohtuasi T-437/19),[12] oma seisukohad vastuvõetamatuse vastuväidete kohta, mille Euroopa Parlament oli hagiavalduste peale esitanud.

20. Üldkohus otsustas 10. detsembri 2019. aasta kohtumäärustega, et vaatab vastuvõetamatuse vastuväited läbi sisulises menetluses. Euroopa Parlament esitas 27. ja 28. jaanuaril 2020 kostja vastused.

21. Üldkohus otsustas 3. veebruaril 2020, et seisukohtade teistkordne vahetamine ei ole vajalik.

22. Vaidlustatud kohtumäärusega jättis Üldkohus kodukorra artikli 126 alusel need hagid ilmselge vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata.

23. Seoses esiteks vaidlusaluste teatiste tühistamise nõudega otsustas Üldkohus kõigepealt, et Euroopa Parlament esitas vastuvõetamatuse vastuväited ettenähtud tähtaja jooksul, kuna selle tähtaja arvestamisel tuleb arvesse võtta 10-päevast tähtaega seoses vahemaadega[13].

24. Seejärel otsustas Üldkohus, et vaidlusalused teatised ei ole huve kahjustavad aktid[14]. Üldkohus märkis, et asjaolu, et uus pensioniarvutusmeetod on kohaldatav alates 2019. aasta aprillist, ei ole iseenesest piisav tõendamaks, et Euroopa Parlament võttis pensionide suuruse suhtes lõpliku seisukoha;[15] Üldkohus järeldas vaidlusaluste teatiste sõnastusest ja apellantidele antud võimalusest esitada oma seisukohad, mida oli seal meelde tuletatud ja mida apellandid kasutasid,[16] et Euroopa Parlamendi vastused apellantidele olid selle institutsiooni lõplikud otsused ning seega ei saa neid käsitada vaid vaidlusaluseid teatisi kinnitavate aktidena[17].

25. Viimaseks leidis Üldkohus, et asjaolu, et vaidlusalustes teatistes ei olnud täpsustatud, millise tähtaja jooksul vastab Euroopa Parlament apellantide märkustele, ei ole asjakohane, nagu ka etteheited põhjenduste puudumise ja proportsionaalsuse põhimõtte rikkumise kohta[18].

26. Teiseks otsustas Üldkohus, et apellantide esitatud muutmisavaldused olid ilmselgelt vastuvõetamatud, kuna nende esialgsed hagiavaldused ei olnud nende esitamise ajal vastuvõetavad,[19] ja et igal juhul tuleb nendes seisukohtades esitatud nõuded, mis puudutasid muid „eelmisi, ettevalmistavaid, hilisemaid või seotud“ akte, jätta vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata, kuna need ei määratle vaidluse eset piisavalt täpselt[20].

27. Kolmandaks jättis Üldkohus ilmselge vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata apellantide nõuded mõista Euroopa Parlamendilt välja summad, mille ta alusetult kinni pidas, kuna väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa ta teha liidu institutsioonidele ettekirjutusi[21].

12 E. Melandri suri 27. oktoobril 2019. Üldkohtule teatati 30. jaanuaril 2020, et Loris Torbesi kavatseb seda menetlust jätkata.

13 Vt vaidlustatud kohtumääruse punktid 45–48.

14 Vt vaidlustatud kohtumääruse punkt 57.

15 Vt vaidlustatud kohtumääruse punkt 51, viimane lause.

16 Vt vaidlustatud kohtumääruse punktid 52 ja 53.

17 Vt vaidlustatud kohtumääruse punktid 56 ja 60.

18 Vt vaidlustatud kohtumääruse punktid 61 ja 62.

19 Vt vaidlustatud kohtumääruse punktid 66 ja 67.

20 Vt vaidlustatud kohtumääruse punkt 69.

21 Vt vaidlustatud kohtumääruse punktid 73 ja 74.

V. Poolte nõuded

28. Apellandid paluvad Euroopa Kohtul:

– tühistada vaidlustatud kohtumäärus;

– saata kohtuasi uueks arutamiseks Üldkohtule, ja

– mõista apellatsioonimenetluse kohtukulud välja Euroopa Parlamendilt.

29. Euroopa Parlament palub Euroopa Kohtul:

– jätta apellatsioonkaebus rahuldamata ja

– mõista apellatsioonimenetluse kohtukulud välja apellantidelt.

VI. Apellatsioonkaebus

30. Apellantide peamine väide on, et vaidlusalused teatised on oma laadilt vaidlustatavad aktid. Teise võimalusena esitatakse veel kaks väidet, millest ühe kohaselt tõlgendati vääralt Üldkohtu kodukorra artiklit 86 ning teise kohaselt rikuti võistlevuse põhimõtet ja tõlgendati vääralt kõnealuse kodukorra artiklit 126.

A. Esimene väide, et vaidlusalused teatised on vaidlustatavad

31. Selle väitega kritiseerivad apellandid Üldkohtu otsust asuda seisukohale, et vaidlusalused teatised ei kujuta endast huve kahjustavaid akte, mille peale saab esitada tühistamishagi ELTL artikli 263 tähenduses [22].

1. Poolte argumendid

32. Apellandid väidavad:

– esimese võimalusena, et Euroopa Kohtu praktika kohaselt tuleneb akti vaidlustatavus selle õiguslikest tagajärgedest, mitte selle lõplikust laadist, seda enam juhul, kui puudub määratletud õiguslik alus, mis eristaks esialgset akti lõplikust aktist. Käsitletaval juhul mõjutasid vaidlusalused teatised alates 2019. aasta aprillist makstud pensionide suurust, ning täiendavalt;

– et ei olnud selge, et vaidlusalustele teatistele võib järgneda otsuseid, mis ei ole vaid kinnitavat laadi, ning et Euroopa Parlamendi poolt seisukohtadele antud vastuste sisust tulenes, et need on puhtalt kinnitavad, ning et Euroopa Parlament rääkis endale vastu, väites, et ta on kohustatud kohaldama otsust nr 14/2018;

– et vaidlusaluste teatiste laad ei saa muutuda sõltuvalt sellest, kas on esitatud seisukohti või mitte, samas kui Euroopa Parlamendi otsuse tõttu rakendada otsust nr 14/2018 automaatselt

[22] Vt käesoleva ettepaneku punktid 24 ja 25.

ei ole muud toimingud vajalikud, ning et kuna puudus teave Euroopa Parlamendi vastuse esitamise tähtaja kohta, ei saanud nad oma hagide esitamisega oodata, ja

– et E. Allione (kohtuasi T-396/19) esitas oma hagi teda puudutava vaidlusaluse teatise peale kuupäeval, mil Euroopa Parlament oli vastanud tema kirjalikele seisukohtadele, st kuupäeval, mil see akt jõustus.

33. Euroopa Parlament väidab, et pensioni suuruse vähendamist võis muuta apellantide seisukohti arvesse võttes ning et tema lõplik seisukoht võeti vastu pärast vaidlusaluseid teatisi, nagu nähtub nende teatiste sõnastusest ja sellest, et puudutatud isikud kasutasid oma õigust esitada kirjalikke seisukohti. See, et puudub õiguslik alus, mis võimaldaks asuda seisukohale, et nimetatud teatised on ettevalmistavad aktid, ei mõjuta kuidagi nende kvalifitseerimist, kuna Euroopa Parlamendi praktika eesmärk on tagada puudutatud isikute õigus olla ära kuulatud enne, kui tehakse lõplik otsus, millega vähendatakse nende õiguste rahalist väärtust. Kõnealuste teatiste kohe avalduvate õiguslike tagajärgede kohta märgib Euroopa Parlament, et need on ajutist laadi.

2. Õiguslik hinnang

34. Esimese väitega kritiseerivad apellandid sisuliselt seda, kuidas Üldkohus hindas ELTL artiklis 263 ette nähtud õiguskaitsevahendit kasutada võimaldava õigusliku tagajärje kriteeriumi Euroopa Kohtu praktika seisukohast.

35. Seega tuleb märkida, et „vaidlustatavateks aktideks“ selle artikli tähenduses peetakse kõiki institutsioonide vastu võetud sätteid – sõltumata nende vormist –, mille eesmärk on tekitada siduvaid õiguslikke tagajärgi, mis mõjutavad füüsilisest või juriidilisest isikust hageja huve, tuues kaasa selge muutuse tema õiguslikus olukorras[23].

36. Seevastu jääb ELTL artikli 263 kohase kohtuliku kontrolli alt välja mis tahes akt, millel puuduvad siduvad õiguslikud tagajärjed, näiteks ettevalmistavad aktid, puhtalt rakendusaktid, lihtsad soovitused ja arvamused ning põhimõtteliselt ka asutusesisesed juhised[24].

37. Selleks et kindlaks teha, kas vaidlustatud akt tekitab niisuguseid õiguslikke tagajärgi, tuleb lähtuda akti olemusest ja selle andja kavatsusest[25] ning hinnata akti tagajärgi objektiivsete kriteeriumide, näiteks akti sisu põhjal, võttes vajaduse korral arvesse akti vastuvõtmise konteksti ja selle vastu võtnud institutsiooni volitusi[26].

38. Seega ei kujuta vahemeetmed, mille eesmärk on valmistada ette lõplik otsus, endast põhimõtteliselt akte, mille peale saab esitada tühistamishagi. Nii on see juhul, kui need väljendavad institutsiooni esialgset arvamust[27].

[23] Vt 25. veebruari 2021. aasta kohtuotsus VodafoneZiggo Group *vs.* komisjon (C-689/19 P, EU:C:2021:142, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika) ning 22. aprilli 2021. aasta kohtuotsus thyssenkrupp Electrical Steel ja thyssenkrupp Electrical Steel Ugo *vs.* komisjon (C-572/18 P, EU:C:2021:317, punkt 46 ja seal viidatud kohtupraktika).

[24] Vt 22. aprilli 2021. aasta kohtuotsus thyssenkrupp Electrical Steel ja thyssenkrupp Electrical Steel Ugo *vs.* komisjon (C-572/18 P, EU:C:2021:317, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).

[25] Teatavate vorminõuete mõju puudumise kohta vt 17. juuli 2008. aasta kohtuotsus Athinaïki Techniki *vs.* komisjon (C-521/06 P, EU:C:2008:422, punktid 42–45).

[26] Vt 22. aprilli 2021. aasta kohtuotsus thyssenkrupp Electrical Steel ja thyssenkrupp Electrical Steel Ugo *vs.* komisjon (C-572/18 P, EU:C:2021:317, punkt 48 ja seal viidatud kohtupraktika).

[27] Vt 13. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Deutsche Post ja Saksamaa *vs.* komisjon, (C-463/10 P ja C-475/10 P, EU:C:2011:656, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

39. Vaheakti peale ei saa samuti edasi kaevata juhul, kui on tõendatud, et selle akti õigusvastasusele võib viidata hagis, mis esitatakse selle lõppotsuse peale, mille koostamise etapp see akt on. Sel juhul tagab piisava kohtuliku kaitse menetlust lõpetava otsuse peale esitatud hagi [28].

40. Lisaks saab vaidlustatud otsuse peale esitada tühistamishagi vaid juhul, kui isegi ilma eelneva otsuse resolutsiooni tingimusi muutmata on otsuse teatavate põhjenduste muutmine muutnud resolutsioonis otsustatu sisu, mõjutades seeläbi hagejate huve ELTL artiklit 263 käsitleva kohtupraktika tähenduses. Vastasel juhul on tegemist kinnitava aktiga, mis ei ole selle artikli tähenduses vaidlustatav.

41. Käesoleval juhul tõi Üldkohus vastavalt kohtupraktikale, mis vastab selle ettepaneku [29] punktides 35 ja 38 viidatud kohtupraktikale, välja vaidlustatud teatiste sisust tulenevad asjaolud, nimelt kasutatud mõiste „kava“ ning täpsustuse, et pensioniõiguste läbivaatamine ja ajavahemiku eest 2019. aasta jaanuarist märtsini alusetult saadud summade tagasinõudmine muutuvad lõplikuks alles pärast 30-päevase tähtaja möödumist, mille jooksul võis esitada seisukohti. Üldkohus leidis, et selle võimaluse apellantide poolne kasutamine takistas uute pensioniõiguste kindlaksmääramise kavade muutumist lõplikuks ning et järelikult kujutavad apellantide seisukohtadest hilisemad kirjad endast Euroopa Parlamendi lõplikke otsuseid.

42. Lisaks sellele otsustas Üldkohus, et need kirjad ei ole pelgalt kinnitavad aktid, kuna vaidlustatud teatised ei ole lõplikud, ning sellega seoses ei ole tähtsust asjaolul, et nendes teatistes ei ole täpsustatud Euroopa Parlamendi vastamise tähtaega.

43. Apellatsioonkaebuse esimeses väites ei vaidle apellandid vastu Üldkohtu järeldustele vaidlustatud teatiste sisu ja nende koostamise konteksti kohta. Apellandid leiavad, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta hindas, kas need teatised on vaidlustatavad seoses need väljastanud haldusorgani volitustega; apellandid toovad esile, et nende tagajärjel vähendati pensione kohe.

44. Vaidlustatud kohtumääruse punktidest 5, 6 ja 51 ilmneb, et Üldkohus tuvastas, et vaidlustatud teatised väljastas Euroopa Parlament, kellel oli otsustusõigus, ning et Euroopa Parlamendil on kohustus makstud pensionide summa üle vaadata vastavalt Euroopa Parlamendi liikmete pensionide suuruse kindlaksmääramise süsteemile. Üldkohtu järelduste kohaselt seisnes selle institutsiooni finantsküsimuste peadirektoraadi praktika nimetatud kontekstis selles, et apellante teavitati 2019. aasta veebruaris pensionisumma tulevasest läbivaatamisest, mis tulenes otsuse nr 14/2018 automaatsest kohaldamisest, seejärel kaks kuud hiljem kõnealuste teatistega selle otsuse tegelikust rakendamisest ning võimalusest esitada oma seisukohad 30 päeva jooksul alates nende teatiste saatmisest.

45. Järelikult võib sellest järeldada, et Euroopa Parlament võttis ühemõtteliselt vastu meetme, mis toob kaasa apellantide huve mõjutavaid õiguslikke tagajärgi ja mis on nende jaoks imperatiivselt siduv.

46. Selleks et põhjendada seisukohta, et vaidlustatud teatised ei ole otsused, leidis Üldkohus, et apellantidel on õigus esitada seisukohti pärast neid teatisi, ning tõdes, et seda võimalust on kasutatud; et apellantide seisukohti on analüüsitud ja et alates 2019. aasta jaanuarist alusetult makstud summasid ei ole sisse nõutud.

[28] Vt 13. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Deutsche Post ja Saksamaa *vs.* komisjon, (C-463/10 P ja C-475/10 P, EU:C:2011:656, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika) ning 22. aprilli 2021. aasta kohtuotsus thyssenkrupp Electrical Steel ja thyssenkrupp Electrical Steel Ugo *vs.* komisjon (C-572/18 P, EU:C:2021:317, punkt 50 ja seal viidatud kohtupraktika).

[29] Vt vaidlustatud kohtumääruse punktid 50 ja 51.

47. Nii toimides ei võtnud Üldkohus arvesse järgmisi asjaolusid, mis tulenevad tema järeldustest:

– seisukohtade kättesaamisel ei peatata vaidlustatud teatiste siduvaid tagajärgi, mis mõjutavad apellantide huve, ja

– kindlus, et Euroopa Parlament ei saa põhimõtteliselt oma otsust muuta, kuna see on tingimata seotud otsusega nr 14/2018.

48. Sellest tuleneb, et neil konkreetsetel asjaoludel, mis on väga erinevad nendest, mis olid aluseks kohtupraktikale, millele Üldkohus viitas vaidlustatud kohtumääruse punktis 50, ei saa vaidlusaluseid teatisi erinevalt 2019. aasta veebruaris edastatud teatistest pidada lihtsalt teavitavateks kirjadeks, mis oleks olnud adresseeritud apellantidele nende seisukohtade teadasaamiseks ja Euroopa Parlamendile võimalikult täieliku selgituse andmiseks enne, kui ta teeb oma otsuse, või teisisõnu käsitada neid vajaliku etapina enne apellantide õiguste piiramist.

49. Neil asjaoludel saaks vaidlusaluseid teatisi käsitada esialgse või ettevalmistava seisukohana üksnes siis, kui Euroopa Parlament oleks selgelt näidanud, et tema otsus vähendada otsuse nr 14/2018 tagajärjel pensione tekitab konkreetseid tagajärgi üksnes juhul, kui puudutatud isikud ei ole esitanud seisukohti või kui on möödunud teatav tähtaeg selliste seisukohtade esitamiseks, mis käesoleval juhul nii ei olnud.

50. Sellega seoses on tulemusetu järeldus, et Euroopa Parlamendi tegevus ei toonud kaasa kõiki pensionisumma alates 2019. aasta aprillist jõustunud vähendamise tagajärgi, kuna 2019. aasta jaanuari ja märtsi vahelisel ajal alusetult makstud summad jäeti sisse nõudmata. Nimelt ei saa see muuta vaidlustatud teatiste kvalifitseerimist, mis põhineb tasutud pensionisummade ja tulevaste pensionisummade automaatsel läbivaatamisel, kuna alusetult saadud summade tagasimaksmise sisulised tingimused on seotud ka otsusega nr 14/2018.

51. Kõnealuste teatiste vaidlustatavust kinnitab vaidlustatud kohtumääruse punktist 56 tulenev järeldus, et selles pensionide läbivaatamise menetluses ei tehta ühtegi muud otsust pärast 30-päevase tähtaja möödumist, mis oli pensioniõiguslikule isikule võimaldatud seisukohtade esitamiseks, või juhul kui need seisukohad lükatakse tagasi. Järelikult, kui puudub läbivaatamismenetlus, mis päädib üksikasjalikult põhjendatud otsuse tegemisega vastuseks pensioniõiguslike isikute seisukohtadele, siis hinnatakse pärast selle tähtaja möödumist selle pensionisummat muutva akti õiguspärasust niisuguse teabe alusel, mis võis olla Euroopa Parlamendi käsutuses ajal, mil ta pensioniõiguslikke isikuid teavitas.

52. Samuti ei saa Euroopa Parlament sellistel asjaoludel nagu käesolevas kohtuasjas tulemuslikult väita, et apellandid, kes esitasid pärast vaidlusaluste teatiste saamist oma seisukohad, oleksid pidanud ootama, kuni kõnealune institutsioon esitab neile vastuväitena pensionisumma vähendamise kinnituse, et seda vastust nende seisukohtadele saaks pidada lõplikuks ja seega vaidlustatavaks aktiks. Tuleb märkida, et apellantide sellise sammu edukus oli äärmiselt ebatõenäoline seoses teabega, mille Euroopa Parlament edastas otsusest nr 14/2018 tuleneva pensioni suuruse kohandamise põhimõtte kohta, mis tekitas apellantide jaoks riski, et kuivõrd puuduvad uued asjaolud, käsitatakse Euroopa Parlamendi vastust kinnitava aktina, mida ei saa vaidlustada [30].

[30] Vt käesoleva ettepaneku punkt 40.

53. Eelnevat analüüsi kinnitab kohtupraktika, mis käsitleb huve kahjustava akti määratlemist avalikku teenistuse valdkonna kohtuvaidlustes otsuse rahaliste tagajärgede vaidlustamise korral. Nii võib otsuse olemasolu ilmneda igakuisest palgateatisest[31]. Kui uue rahaliste õiguste kindlaksmääramist käsitleva üldkohaldatava akti rakendamine leiab esimest korda väljenduse palgateatises, tähendab see tingimata, et selle adressaadi suhtes tehakse halduse üksikotsus, mis toob kaasa siduvaid õiguslikke tagajärgi, mis mõjutavad otseselt ja vahetult asjaomase ametniku huve. Järgnevad töötasu teatised piirduvad seevastu aga sellega, et annavad teada selle algse individuaalse haldusotsuse ajalise kehtivuse jätkumisest ning neid saab kvalifitseerida kinnitavateks halduse üksikotsusteks[32].

54. Lisaks sellele võib meelde tuletada väljakujunenud kohtupraktikat, mille kohaselt juhul, kui konkursi kandidaat taotleb konkursikomisjoni otsuse läbivaatamist, on teda kahjustavaks aktiks otsus, mille see komisjon tegi pärast kandidaadi olukorra uut läbivaatamist, sest pärast uuesti läbivaatamist tehtud otsus asendab sel juhul konkursikomisjoni algse otsuse[33].

55. Lõpuks tuleb märkida, et kuna minu arvates tuleneb vaidlusaluste teatiste vaidlustatavus ELTL artikli 263 tähenduses peamiselt apellantidele edastatud teabe järjestikusest esitamisest ja üldotsuse tegemisest tingimustel, mis muudavad apellantide kohtuliku kaitse ebakindlaks, näib mulle kohane juhtida Euroopa Kohtu tähelepanu 28. juuni 2018. aasta kohtuotsuse Spliethoff's Bevrachtingskantoor *vs.* komisjon ulatusele[34].

56. Selle kohtuotsuse aluseks olnud kohtuasja asjaolud võivad teatavate aspektide poolest sarnaneda nendega, millel põhineb apellatsioonkaebuse esimene väide. Euroopa Kohus märkis nimelt, et apellant sai e-kirja, mida ta võis pidada tema ettepaneku tagasilükkamiseks Euroopa Komisjoni poolt,[35] ning ta ei olnud teadlik lõpliku otsuse olemasolust, mille komisjon tegi pärast tema hagi esitamise kuupäeva. Erinevalt seisukohast, millele asus Üldkohus, kes leidis hagi vastuvõetamatuks tunnistamisel, et hagi oli suunatud e-kirja vastu, mida ei olnud koostanud komisjon, ja et vaidlustatud akt oli üksnes esialgne,[36] järeldas Euroopa Kohus Üldkohtu järeldustest, et juhtumi konkreetseid asjaolusid arvesse võttes ja eesmärgiga tagada hagejale tõhus kohtulik kaitse oleks Üldkohus pidanud tunnistama, et komisjoni vastu esitatud hagi ese[37] oli lõpliku otsuse tühistamine.

57. Nii ei võtnud Euroopa Kohus selles kohtuotsuses seisukohta vaidlusaluse akti ajutise laadi kohta, vaid asjaolu kohta, et apellandil ei olnud võimalik kindlaks teha komisjoni rakendusotsust, mis kujutas endast rakendusmenetlust silmas pidades lõplikku akti, võttes arvesse ka asjaolu, et vaidlustatud e-kiri sisaldas teavet kasutada olevate õiguskaitsevahendite kohta ja et neid kasutati rakendusotsusest teadmatuses olles[38]. Selles osas väärib seesama kohtuotsus erilist tähelepanu,

31 Vt 15. juuni 1976. aasta kohtuotsus Wack *vs.* komisjon (1/76, EU:C:1976:91, punkt 5).

32 Vt 12. detsembri 2019. aasta kohtuotsus Tàpias *vs.* nõukogu (T-527/16, EU:T:2019:856, punkt 37) ning 5. detsembri 2012. aasta kohtuotsus Lebedef jt *vs.* komisjon (F-110/11, EU:F:2012:174, punktid 36 ja 37 ning seal viidatud kohtupraktika).

33 Vt 5. septembri 2018. aasta kohtuotsus Villeneuve *vs.* komisjon (T-671/16, EU:T:2018:519, punkt 24).

34 C-635/16 P, edaspidi „kohtuotsus Spliethoff's Bevrachtingskantoor *vs.* komisjon", EU:C:2018:510.

35 Kohtuotsuse Spliethoff's Bevrachtingskantoor *vs.* komisjon punktis 66 märkis Euroopa Kohus, et „17. juuli 2015. aasta e-kirja sõnastusest, mis on ära toodud käesoleva kohtuotsuse punktis 21, selgub, et [Innovatsiooni ja Võrkude Rakendusamet (INEA)] *teavitas [äriühingut Spliethoff] sõnaselgelt asjaolust, et tema „taotlus jäeti rahuldamata"*. On tõsi, et INEA täpsustas, et *menetlus*, mille tulemusel komisjon tegi otsuse projektide valiku ja neile toetuste andmise kohta, *oli veel pooleli*. Sellegipoolest lisas ta, et „[*e*]*batõenäolisel juhul, kui selle otsuse vastuvõtmine toob kaasa muudatusi, mis puudutavad Teie taotlust, teatatakse Teile sellest eraldi e-kirjaga*". Spliethoff aga ei saanud seejärel selle kohta ühtegi e-kirja ei INEA-lt ega komisjonilt. Kohtujuristi kursiiv.

36 Vt kohtuotsus Spliethoff's Bevrachtingskantoor *vs.* komisjon (punktid 31, 34 ja 65).

37 Vt kohtuotsus Spliethoff's Bevrachtingskantoor *vs.* komisjon (punkt 71).

38 Vt kohtuotsus Spliethoff's Bevrachtingskantoor *vs.* komisjon (punktid 66–70).

kuna see illustreerib menetluslikke tagajärgi, mida tuleb arvestada, kui aktide sõnastuse ja konteksti tõttu ei ole selge, mis laadi ja millise ulatusega need on[39]. Sellest tulenevalt teen Euroopa Kohtule teise võimalusena ettepaneku esitada analoogne põhjenduskäik.

58. Järeldan kõigist neist kaalutlustest, et Üldkohus rikkus õigusnormi, kui ta jättis tühistamishagid, mille apellandid esitasid vaidlusaluste teatiste peale, ilmselge vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata põhjendusega, et need ei ole vaidlustatavad aktid, mille peale saab ELTL artikli 263 alusel esitada hagi.

59. Seetõttu teen Euroopa Kohtule ettepaneku otsustada, et apellatsioonkaebuse esimene väide on põhjendatud, ja seega ettepaneku tühistada vaidlustatud kohtumäärus, ilma et oleks vaja analüüsida apellatsioonkaebuse teist ja kolmandat väidet, mis on esitatud teise võimalusena.

60. Juhuks kui Euroopa Kohus peaks siiski esimese väite tagasi lükkama, esitan täielikkuse huvides oma analüüsi ka kahe ülejäänud väite kohta.

B. Teine väide, et Üldkohtu kodukorra artikli 86 tõlgendamisel on rikutud õigusnormi

1. Poolte argumendid

61. Teise väite põhjendamiseks väidavad apellandid sisuliselt, et hagiavalduse muutmise avaldused on esitatud aktide kohta, millega väidetavalt muudeti lõplikuks aktid, mis teoreetiliselt olid ajutised ja mis esialgu vaidlustati. Nende vastuvõetamatuks tunnistamine on seega ebaloogiline, vastuolus menetlusökonoomia nõudega ning kujutab endast õigusemõistmisest keeldumist.

62. Apellandid viitavad 9. novembri 2017. aasta kohtuotsusele HX *vs.* nõukogu[40] ja kohtuotsusele Spliethoff's Bevrachtingskantoor *vs.* komisjon, millest nende väitel tuleneb, et Üldkohtu kodukorra artiklit 86 tuleks tõlgendada nii, et tagatakse tõhus kohtulik kaitse.

63. Lisaks sellele väidavad apellandid, et Üldkohus leidis vaidlustatud kohtumääruse punktides 68 ja 69 vääralt, et muutmisavaldustes viidatud aktid ei ole identifitseeritud piisavalt selgelt.

64. Euroopa Parlament väidab, et:

– väide on esemetu E. Allione ja L. Torbesi[41] puhul, kes ei ole esitanud muutmisavaldust;

– lõpuks vastu võetud otsused ei asenda vaidlusaluseid teatisi ning kohtuotsuses Spliethoff's Bevrachtingskantoor *vs.* komisjon tehtud otsus, mis põhines apellandi vabandataval eksimusel, ei ole käesolevale asjale ülekantav;

– argumendid vaidlustatud kohtumääruse punktide 68 ja 69 kohta on alusetud, kuna Üldkohus eristas selgelt Euroopa Parlamendi lõplikke otsuseid ja muutmisavaldustes nimetatud muid akte, ning

[39] Vt selle kohta kohtujurist Kokott'i ettepanek kohtuasjas Spliethoff's Bevrachtingskantoor *vs.* komisjon (C–635/16 P, EU:C:2018:28, punktid 6 ja 7). Kohtujurist täpsustas, et apellant esitas Üldkohtule veel ühe hagi nõudega tühistada komisjoni rakendusotsus, mille hilinemise vaidlustas komisjon.

[40] C-423/16 P, EU:C:2017:848.

[41] Tegemist peaks olema E. Melandriga, vt käesoleva ettepaneku punkt 18 ja 12. joonealune märkus.

– tõhusa kohtuliku kaitse põhimõte ei saa viia selleni, et välistatakse Üldkohtu kodukorra artiklis 86 sätestatud vastuvõetavuse tingimused.

2. Õiguslik hinnang

65. Euroopa Kohus märkis 20. septembri 2018. aasta kohtuotsuses Hispaania *vs.* komisjon,[42] et:

– Euroopa Kohtu praktikast tulenevalt kehtib poolte nõuete suhtes põhimõtteliselt nende muutmatuse nõue[43]. Üldkohtu kodukorra hagiavalduse muutmist käsitlevas artiklis 86 on kodifitseeritud varasem kohtupraktika, mis käsitleb võimalikke erandeid sellest nõuete muutmatuse põhimõttest[44];

– kõnealune artikkel 86 näeb ette, et kui akt, mille tühistamist nõutakse, on asendatud või muudetud teise aktiga, millel on sama ese, võib hageja selle uue asjaolu arvesse võtmiseks, st hagi eseme muutmiseks muuta hagiavaldust enne menetluse suulise osa lõppemist või enne Üldkohtu otsust lahendada kohtuasi ilma menetluse suulise osata;

– kuna kõnealuse artikliga 86 tehakse erand muutmatuse põhimõttest, tuleb seda tõlgendada kitsalt, ja

– hagiavalduse muutmine nõuab, et hageja märgiks ühemõtteliselt ning piisavalt selgelt ja täpselt hagi eseme ning oma nõuded, et Üldkohus ei otsustaks *ultra petita*. Seda arvestades peab muutmisavaldus Üldkohtu kodukorra artikli 86 lõike 4 punkti a kohaselt sisaldama muu hulgas nõudeid, mida muudetakse[45].

66. Kohtupraktika, millele on viidanud nii Üldkohus kui ka apellandid oma apellatsioonkaebuse põhjendamiseks, ei käsitle menetlusküsimusi, mis on analoogsed neis hagides tõstatatutega.

67. Vaidlustatud kohtumääruse punktis 66 viidatud vastuvõetamatuse otsustega üksnes tuletatakse meelde kohaldatavaid põhimõtteid, esitamata käesolevas asjas asjakohaseid näiteid. Nimelt otsustas Üldkohus 14. jaanuari 2015. aasta kohtumääruses SolarWorld jt *vs.* komisjon,[46] et hagi on vastuvõetamatu põhjendatud huvi puudumise tõttu, ning 21. novembri 2019. aasta kohtumääruses ZW *vs.* EIP[47] hilinemise tõttu.

68. Seoses apellantide viidatud kohtupraktikaga kohtuasjas, milles tehti 9. novembri 2017. aasta kohtuotsus HX *vs.* nõukogu,[48] tuleb märkida, et asjaolud ei ole sarnased. HXi esindaja sai vaidlustatud akti muutva akti olemasolust teada kohtuistungil, ja kuna Üldkohtu kodukorra

42 C-114/17 P, EU:C:2018:753, punktid 52–54, 56 ja 59 ning seal viidatud kohtupraktika.

43 Vt kohtujurist Sharpstoni ettepanek kohtuasjas Hispaania *vs.* komisjon (C-114/17 P, EU:C:2018:309, punkt 40), milles on märgitud, et „Üldkohtu kodukorra artikli 76 punkti d kohaselt peab hageja hagiavalduses märkima hagi eseme. Menetluspoolel ei ole põhimõtteliselt lubatud seda eset menetluse käigus muuta ning hagi põhjendatust tuleb uurida ainult lähtuvalt hagiavalduses esitatud nõuetest". Kohtujurist Sharpston viitab sellega seoses 11. novembri 2010. aasta kohtuotsusele komisjon *vs.* Portugal (C-543/08, EU:C:2010:669, punkt 20 ja seal viidatud kohtupraktika).

44 Vt selle kohta täpsustused kohtujurist Sharpstoni ettepanekus kohtuasjas Hispaania *vs.* komisjon (C-114/17 P, EU:C:2018:309, punkt 42 ja 23. joonealune märkus). Selles on samuti märgitud, et sellega korvatakse asjaolu, et vaidlustatud akti andja võib muuta Euroopa Kohtus vaidlustatud akti või asendada selle teisega, et käimasolevat menetlust takistada.

45 Vt selle vorminõude kohta, mis lisati 2015. aastal Üldkohtu kodukorda, kohtujurist Sharpstoni ettepanek kohtuasjas Hispaania *vs.* komisjon (C-114/17 P, EU:C:2018:309, punkt 43 ja 24. joonealune märkus, milles on märgitud, et Üldkohus lubas hagejal oma hagiavaldust kohtuistungil muuta).

46 T-507/13, EU:T:2015:23.

47 T-727/18, ei avaldata, EU:T:2019:809.

48 C-423/16 P, EU:C:2017:848, punkt 21.

menetluskeelses versioonis oli ebatäpsusi, ei kinnitanud ta kirjalikult oma tahet kohandada sellel kohtuistungil esitatud nõudeid. Euroopa Kohus märkis, et Üldkohus oli kohustatud teavitama apellanti tema veast ja andma talle võimaluse seda parandada.

69. Kohtuasjas, milles tehti teine viidatud kohtuotsus, nimelt kohtuotsus Spliethoff's Bevrachtingskantoor *vs.* komisjon, ei teinud Euroopa Kohus otsust Üldkohtu kodukorra artikli 86 kohaldamise tingimuste kohta [49].

70. Arvestades artikli 86 sõnastust ja konteksti, milles nõustuti võimalusega muuta Üldkohtule esialgu esitatut, ei ole minu arvates mõeldav laiendada selle kohaldamisala juhtumitele, kus apellant on valesti hinnanud selle akti ulatust, mille õiguspärasuse ta vaidlustab.

71. Nimelt, kuigi ma olen väga tähelepanelik asjaolu suhtes, et Üldkohtu kodukorra artikli 86 eesmärk on täita menetlusökonoomia nõuet, mis seisneb apellandi vabastamises vajadusest esitada Üldkohtule uus hagi eraldiseisvas menetluses, põhinevad minu reservatsioonid muutmisavaldusega hagi eseme muutmisel, mida Euroopa Kohus rõhutas 20. septembri 2018. aasta kohtuotsuses Hispaania *vs.* komisjon [50].

72. Selline esialgse hagiavalduse muutmine õigustab erilise tähelepanu pööramist menetluse võistleva laadi järgimisele [51]. Artiklis 86 sätestatud vorminõuetega soovitakse seda eesmärki saavutada.

73. Kuigi võib nõustuda sellega, et nende nõuetega seotud ettekirjutuste tase on kohandatud nii, et vaidlustatud akti kindlakstegemine võib kaudselt tuleneda hagiavalduses esitatud märkustest ja selle kõikidest argumentidest, ning et hagi, mis on vormiliselt esitatud akti vastu, mis moodustab osa terviku moodustavate aktide kogumist, võib vajaduse korral lugeda esitatuks ka kogumi teiste aktide vastu, [52] näib mulle, et Üldkohtu kodukorra artikli 86 rakendamise tingimused peavad olema rangelt piiritletud juhtumitega, mille puhul on muudetud lõplikku otsust.

74. Teisisõnu, kuna artikli 86 sätteid ei saa tõlgendada nii, et leevendada vaidlustatud aktide sõnastusest ja kontekstist tulenevat ebaselgust nende aktide laadi ja ulatuse osas, näib mulle, et tõhusa kohtuliku kaitse ja korrakohase õigusemõistmise tagab ainult mõiste „vaidlustatav akt" tõlgendamine neid asjaolusid arvestades [53].

75. Kõiki neid kaalutlusi arvestades olen arvamusel, et apellatsioonkaebuse teine väide tuleb tagasi lükata põhjusel, et Euroopa Kohtu väljakujunenud praktikat õigesti kohaldades otsustas Üldkohus esimese võimalusena, et muutmisavaldused, mis on esitatud Üldkohtu kodukorra artikli 86 alusel ja pärast Euroopa Parlamendi esitatud vastuvõetamatuse vastuväiteid, välja arvatud E. Allione ja L. Torbesi esitatu kohtuasjades T-396/19 ja T-437/19, ja millega soovitakse saavutada otsuse eelnõude vastuvõtmisele eelneva, seda ettevalmistava, sellele järgneva või sellega seotud akti, märkuse või teatise tühistamist, on vastuvõetamatud.

[49] Vt selle kohta ka kohtujurist Sharpstoni ettepanek kohtuasjas Hispaania *vs.* komisjon (C-114/17 P, EU:C:2018:309, punkt 36).

[50] C-114/17 P, EU:C:2018:753. Vt käesoleva ettepaneku punkt 65.

[51] Vt 9. novembri 2017. aasta kohtuotsus HX *vs.* nõukogu (C-423/16 P, EU:C:2017:848, punkt 23).

[52] Vt 8. juuli 2020. aasta kohtuotsus Neda Industrial Group *vs.* nõukogu (T-490/18, ei avaldata, EU:T:2020:318, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika).

[53] Vt käesoleva ettepaneku punktid 55–57.

C. Kolmas väide, mille kohaselt on rikutud võistlevuse põhimõtet ja rikutud õigusnormi Üldkohtu kodukorra artikli 126 kohaldamisel

1. Poolte argumendid

76. Apellandid väidavad, et:

– Üldkohus oleks pidanud lubama neil esitada repliigi parlamendi vastuväite peale, et esitatud muutmisavaldus on vastuvõetamatu, kas otse või teistkordse seisukohtade vahetamise raames, ning

– Üldkohtu otsused vastuvõetamatuse vastuväidete sisulise liitmise kohta ja Euroopa Parlamendile edastatud dokumentide esitamise taotlused näitavad, et hagide vastuvõetamatus ei olnud ilmselge.

77. Euroopa Parlament väidab, et:

– väide on esemetu E. Allione ja L. Torbesi [54] puhul, kes ei ole esitanud muutmisavaldust;

– Üldkohtu kodukorra artikli 86 lõikest 6 tuleneb, et Üldkohus võib omal algatusel kontrollida muutmisavalduse vastuvõetavust ilma hagejate seisukohti küsimata, ja

– Üldkohus võib teha otsuse hagi vastuvõetamatuse kohta igal ajal selle kodukorra artikli 126 alusel ja et varem tehtud menetlusotsustel ei ole mingit mõju.

78. Vastuseks Euroopa Kohtu kirjalikule küsimusele, mis käsitleb Üldkohtu kodukorra artikli 86 lõike 6 asjakohasust seoses võistlevuse põhimõtte rikkumisega, väidavad apellandid, et see säte, mis annab Üldkohtule õiguse hinnata muutmisavalduse vastuvõetavuse tingimusi, ei välista sama kodukorra artikli 130 lõike 4 kohaldamist analoogia alusel, et saada hagejalt seisukohad argumentide kohta, mille kostja esitas oma vastuvõetamatuse vastuväite põhjendamiseks. Parlament rõhutas, et Üldkohus järgis võistlevuse põhimõtet, andes talle tähtaja muutmisavaldustele vastamiseks, ning tegi otsuse nende vastuvõetavuse kohta, lähtudes oma kohtupraktikast, ilma et ta oleks seejuures tuginenud kostja vastuse argumentidele, millele on osutatud vaidlustatud kohtumääruse punktis 65.

2. Õiguslik hinnang

79. Üldkohtu kodukorra artikli 86 lõikes 6 on sätestatud, et „[p]resident määrab kostjale tähtaja hagiavalduse muutmise avaldusele vastamiseks, ilma et see mõjutaks otsust, mille Üldkohus teeb hagiavalduse muutmise avalduse vastuvõetavuse kohta“.

80. Kõnealuse kodukorra artikli 130 lõikes 4, mis käsitleb määrusega reguleeritud erandeid, on nähtud ette, et kui kostja esitab eraldi dokumendiga taotluse lahendada vastuvõetamatuse vastuväide ilma sisulist vaidlust algatamata, määrab president hagejale tähtaja, mille jooksul võib hageja kirjalikult esitada oma väited ja nõuded.

[54] Tegemist peaks olema E. Melandriga, vt käesoleva ettepaneku punkt 18 ja 12. joonealune märkus.

81. Käesoleval juhul väitis parlament, et muutmisavaldused on vastuvõetamatud, vaidlustatud kohtumääruse punktis 20 viidatud seisukohtades, mis põhinevad kõnealuse kodukorra artikli 86 lõikel 6. Kõnealuse kohtumääruse punktist 21 võib järeldada, et need seisukohad tehti apellantidele teatavaks pärast seda, kui nad olid esitanud oma seisukohad vastuvõetamatuse vastuväidete kohta, mille Euroopa Parlament oli hagiavalduste kohta esitanud – seda kinnitavad andmed, mis on esitatud apellantide vastuses Euroopa Kohtu küsimusele, selle vastuse 3. joonealuses märkuses.

82. Esiteks tuleb märkida, et Üldkohtu kodukorra artikli 83 kohaselt võib hagiavaldust ja kostja vastust täiendada hageja repliigi ja kostja vasturepliigiga, välja arvatud juhul, kui Üldkohus otsustab, et menetlusdokumentide teistkordne vahetamine ei ole vajalik, sest kohtuasja toimiku sisu on piisav. Üldkohtu otsus lubada või mitte lubada hagejal esitada repliik selle sätte alusel, kuulub Üldkohtu kaalutlusõiguse alla [55].

83. Teiseks tuleb rõhutada, et Üldkohus tegi otsuse, mille kohaselt muutmisavaldused on ilmselgelt vastuvõetamatud, kodukorra artikli 126 alusel.

84. See säte lubab Üldkohtul, kes on kontrollinud omal algatusel või talle enda kaitseks esitatud seisukohtade alusel hagiavalduse vastuvõetavust, otsustada käimasoleva menetluse mis tahes hetkel, et hagi on ilmselgelt vastuvõetamatu, ilma et ta peaks oma hinnangut esitama menetluse pooltele käsitlemiseks.

85. Seega kui apellant leiab, et Üldkohus ei ole kõnealust artiklit õigesti kohaldanud, peab ta vaidlustama esimese kohtuastme antud hinnangu selle sätte kohaldamise tingimustele [56]. Tulemuslikud on üksnes väited, mis on suunatud vastuvõetamatust käsitlevate põhjenduste vastu, mille Üldkohus esitas.

86. Käesoleval juhul põhineb Üldkohtu otsus väljakujunenud kohtupraktikal, millele ta viitas vaidlustatud kohtumääruse punktis 66. Seda põhistust kritiseerib apellatsioonkaebuse teine väide.

87. Neil asjaoludel teen ma Euroopa Kohtule ettepaneku lükata apellatsioonkaebuse kolmas väide põhjendamatuse tõttu tagasi.

D. Esimeses kohtuastmes esitatud hagi

88. Kui Euroopa Kohus otsustab vaidlustatud kohtumääruse tühistada, tuleb selgeks teha, kas Euroopa Kohtul on võimalik kohtuasi lahendada.

89. Euroopa Liidu Kohtu põhikirja artikli 61 esimese lõigu kohaselt võib Euroopa Kohus Üldkohtu otsuse tühistamise korral ise teha asja suhtes lõpliku kohtuotsuse, kui menetlusstaadium lubab, või suunata asja tagasi Üldkohtusse otsustamiseks.

90. Käesolevas asjas ei saa Euroopa Kohus selles menetlusstaadiumis teha sisulist otsust hagide kohta, mille apellandid Üldkohtule esitasid, kuna Üldkohus tegi otsuse üksnes Euroopa Parlamendi esitatud vastuvõetamatuse vastuväite kohta.

[55] 15. jaanuari 2020. aasta kohtumäärus BS *vs.* parlament (C-642/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:32, punkt 5 (kohtujurist Pikamäe seisukohavõtt, punkt 7 ja seal viidatud kohtupraktika).

[56] Vt 15. jaanuari 2020. aasta kohtumäärus BS *vs.* parlament (C-642/19 P, ei avaldata, EU:C:2020:32, punkt 5 (kohtujurist Pikamäe seisukohavõtt, punkt 10 ja seal viidatud kohtupraktika).

91. Seevastu on Euroopa Kohtul olemas vajalik teave, et teha lõplik otsus esitatud vastuvõetamatuse vastuväite kohta [57].

92. Seega teen Euroopa Kohtule ettepaneku otsustada, et see vastuvõetamatuse vastuväide, milles väidetakse, et vaidlusaluste teatiste peale ei saa esitada tühistamishagi, tuleb tagasi lükata.

93. Sellest tulenevalt tuleb kohtuasi saata tagasi Üldkohtusse, et Üldkohus vaataks uuesti läbi apellantide hagid nõudega vaidlusalused teatised tühistada.

VII. Kohtukulud

94. Kohtuasja suunamine tagasi Üldkohtusse õigustab seda, et Euroopa Kohtu apellatsioonimenetluse kohtukulude kandmine otsustatakse edaspidi.

VIII. Ettepanek

95. Eeltoodud kaalutlustest lähtudes teen Euroopa Kohtule järgmise ettepaneku:

– tühistada Euroopa Liidu Üldkohtu 3. juuli 2020. aasta kohtumäärus Tognoli jt *vs.* parlament (T-395/19, T-396/19, T-405/19, T-408/19, T-419/19, T-423/19, T-424/19, T-428/19, T-433/19, T-437/19, T-443/19, T-455/19, T-458/19–T-462/19, T-464/19, T-469/19 ja T-477/19, ei avaldata, EU:T:2020:302);

– lükata tagasi vastuvõetamatuse vastuväide, mille Euroopa Parlament esitas Üldkohtus;

– saata kohtuasi tagasi Üldkohtule, et see kohus teeks otsuse Carlo Tognoli ja muude apellantide nõuetes tühistada Euroopa Parlamendi finantsküsimuste peadirektoraadi parlamendiliikmete töötasu ja sotsiaalsete õiguste üksuse juhataja 11. aprilli 2019. aasta teatised, mis käsitlevad nende pensioni suuruse kohandamist pärast seda, kui 1. jaanuaril 2019 jõustus Ufficio di Presidenza della Camera dei deputati (saadikutekoja juhatuse büroo, Itaalia) otsus nr 14/2018, ning

– kohtukulude kandmine otsustatakse edaspidi.

[57] Vt 9. juuli 2009. aasta kohtuotsus 3F *vs.* komisjon (C-319/07 P, EU:C:2009:435, punkt 98) ning 13. oktoobri 2011. aasta kohtuotsus Deutsche Post ja Saksamaa *vs.* komisjon (C-463/10 P ja C-475/10 P, EU:C:2011:656, punkt 78). Vt ka 28. veebruari 2019. aasta kohtuotsus nõukogu *vs.* Growth Energy ja Renewable Fuels Association (C-465/16 P, EU:C:2019:155, punkt 128).